

SATPREM: Párizsban született 1923-ban. Gyermekkorában tenge-
részkedett Bretagne-ban. A Gestapo 20 éves korában letartóztatta,
másfél évet töltött egy koncentrációs táborban. Szabadulván első
útja Egyiptomba vitte, aztán Indiába, ahol betöltötte első és utolsó
állását, mint szállítmányozási ügyintéző, Pondicherryben. Felfedez-
te az „új evolúciót”, Sri Aurobindo látomását: „Az ember átmeneti
lény”. A régi emberi fajtól megcsömörlötten Dél-Amerikába távo-
zott. Először Guyana-ban kalandozott, ahol egy évet töltött az ama-
zoniai dzsungel szívében (ez szolgált első regénye alapjául: *The Gold
Washer – Az aranymosó*). Azután Brazíliába vette útját, és végül Afri-
kába, örökösen keresve az „igazi kalandot”.

1953-ban 30 évesen visszatért Indiába, ahol kolduló szerzetes-
nek állt, gyakorolta a tantrizmust (ez szolgált alapjául második re-
gényének, *By the Body of the Earth – A Föld teste által*). Ezt köve-
tően elhagyta azokat az ösvényeket, hogy Anya és Sri Aurobindo
szolgálatába szegődjék, akinek szentelte első nem elbeszélő művét,
*Sri Aurobindo or the Adventure of Consciousness – Sri Aurobindo
avagy a tudatosság kalandja*, aztán a második nem elbeszélő művét:
On the Way to Supermanhood. 19 éven keresztül maradt Anyával, bi-
zalmasa és tanújaként összegyűjtve számtalan személyes beszélgetést,
amit kiadott *Anya Ütemterve* címmel (13 kötet, három már megje-
lent angolul is). Kalandja a következő fajba átalakulás titkát kereső
Anyával alkalmat adott neki egy trilógia megírására Anyáról (*The
Divine Materialism, The New Species, The Mutation of Death – Az
isteni materializmus, Az új faj, A halál mutációja*), aztán egy mesét,
Gringo, ami a dzsungelben játszódik, mint 20 évvel korábban írt
első regénye. Végül legutolsó nem elbeszélő művét a *A sejtek elméjét*,
Anya felfedezésének párlatát: a genetikus programozás megváltoz-
tatását, és a halál egy másik szemléletét. Talán „az elme akváriumán
kívüli ember” kora küszöbén állunk.

SATPREM

**Sejtek elméje, avagy
fajunk szándékos mutációja**

This book was first published in France under the Title:
Le Mental des Cellules © Editions Robert Laffont, S.A., Paris, 1981

A fordítás alapjául szolgáló mű: *The Mind of the Cells*. English
translation copyright © 1982

Fordította: Jánosi Juli és Szücskarcsi
Lektorálta: Jánosi Juli és Szücskarcsi
Technikai munkatárs: Szücs „Zsac” Zsolt

EzVanKiadó 2019

Magyar layout: Jánosi Juli

Köszönjük barátainknak, hogy önzetlen fáradozásukkal segítették e
könyv megjelenését.

EzVanKiadó
www.ezvankonyvek.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
ezvanjuli@ezvankiado.hu

*„Túl a sírokon,
előre!”*

Goethe

Tartalomjegyzék

Útlevel, hova?	7
Bevezetés	11
1. Új tényező	18
2. Másik állapot	26
3. Következő királyság	38
Új működés	39
Tapintó látás	49
Nagy test	56
Szupramentális fertőzés	62
4. Leereszkedés a testbe	70
Halálos szokás	71
Mentális rétegek	73
5. Fizikai elme	85
6. Átjáró	97
Szupramentális rezgés	98
Két állapot között	103
7. Új fizika	114
Másik idő	114
Rezgések helyettesítése	122
Átlátszó titok	130
8. Sejtek elméje	138
Sejtek edzése	140
Új központosító princípium	148
Szabad Anyag	153
Új elme	161
9. A test szemei	168
Háló	168
Élő és a holt	175
10. Az életen túli	183
Élet és halál	183
Veszélyes ismeretlen	192
11. Anya eltávozik	201
12. Apokalipszis vagy tündérmese?	216
Mi fog történni?	216

Útlevél, hova?

PONTOSAN tizenöt nappal huszadik születésnapom után, egy franciaországi város utcasarkán életem hirtelen megváltozott, amikor meghallottam a csikorgó kerekek hangját, majd egy autó ajtajának becsapódását. Két pisztolyos férfi kiugrott a rendőrautóból, bilincsbe vertek és elvittek. Az egész nem tartott tovább harminc másodpercnél. Soha többé nem tartoztam a rendes emberi lények sorába. A Gestapo, a vallatások, az arcomba irányított fénycső, éjszaka és nappal egybemosódva. Az SS pribékek döngő léptei a folyosón hajnalban – ma végeznek ki vagy holnap? Buchenwald fagyos udvarai, a sínek a zuhanyozó makulátlan csempealjzatában – vízfürdő lesz vagy gázfürdő, és aztán..., és aztán... egy ember halála nem fontos, de az Ember halála? Az ember gyermekének halála, összes álmával, reményeivel, a szépségbe, szeretetbe, az élet mélységébe vetett hitével, mely élet olyan lesz, mint egy meghódítandó kincseskamra, egy felfedezendő földrész, egy felfedendő titok. És akkor..., és akkor SEMMI. A halál legalább valami. De a semmi?

Azon a november 15-én, a Homo sapiens eljövételének harmincezredik évszázadában, ott találtam magam mezítelenül, elpusztítva. Inkább úgy éreztem, ez az idők kezdete, vagy a vége. Halott az Ember? Éljen soká az Ember! Mi értelmé van egy lüktető szívnek... tudománya, evangéliumai és könyvei nélkül – ország nélkül, törvény nélkül?

Minden halott, vagy még meg sem született. Csak egy lüktető szív létezik, mintha az Özönvíz előtt lennénk, vagy utána. Csak egy földi faj gyermeke áll egy hatalmas és üres tengerparton, egy sirályra veti tekintetét, amint szárnyra kap, mintha a világ kezdeténél lenne.

Tehát, mi értelme van egy szívnek tudomány, tudás nélkül, hisz minden tudás darabokra hullott, vagy még meg sem született? Egy szív reményért dobog, jövőbe vetett hitért. Óriási, kihívásra váró kalandnak látja a világot – de mi felfedezendő marad, amikor minden régi cél halott, amikor az ember egész tudománya halott, amikor az összes isten halott, vagy még meg sem született?

Ez szörnyűséges. Ez gyönyörűséges.

Nincs több remény – csak az ismeretlen Remény.

Abban az Időben járunk, amikor az Ember születni készül.

Eleget játszottunk már elektronikus játékszereinkkel penicillin-nel és számítógép-programozott kromoszómákkal – mi van, ha eljött egy másik játék ideje? Mi van, ha eljött az idő egy másik felfedésre egy tiszta szívdobbanásban? Egy ismeretlen ember ideje viseltes kabátja alatt?

Huszonkét évesen, elhagyván azt a poklot, ölembe ültettem az Életet – e csalfa boszorkányt –, és szenvedélyesen így szóltam hozzá: „Most csak te és én. El fogod árulni nekem titkodat, és csak semmi halandza – a titkodnak semmi köze a könyvekhez vagy a tudományhoz vagy a gépezetekhez, nem nyugatról, keletről vagy bármely országból származik, hanem az igaz Föld Országából. Titkodat, ami ott lüktet meztelen szívemben.”

Felforgattam eget és földet. Megpróbáltam mindent. Ó, hogy akartam kényszeríteni ezt a lepusztított emberi húst, ezt a kiürített, elátkozott és gyönyörűséges Földet, hogy kiköpje titkát. Földrészen rohantam végig, hallgattam Théba és Luxor gongjainak fátyolos hangját, koptattam Afganisztán vörös porba burkolódzó útjait, és Greco-buddhista koponyákat ástam ki, de még mindig hiányzott ajkaimról a mosoly. Megmásztam a Himalája bérceit, Rajput kincsei után kutatva sólymok fészkeibe vájtam ujjaim; vadul szívtam az ópiumot, zörgettem e test minden ajtaján, de mégsem leltem a titokra; elmerültem Guyana párás dzsungelében, hallgattam éjszakánként a vörös majmok visítozását, mint valami ősi állatkórust a világ

kezdeten. Keresztül-kasul bejártam Brazíliát és Afrikát, arany vagy csillámkö bányák után kutatva, találjak már bármit, de a Bánya belül még mindig nem adta titkát. Visszatértem, hogy körbeutazzam Indiát, felfedeztem a jógik titkát, meditáltam velük, elvesztettem önmagam velük a tudatosság kopár csúcsain, de a Föld, *ez* a Föld, még mindig nem tárta fel Csodáját. Útszéli koldusnak szegődtem, csontig elhasználtam e testet, templomok hűvös kővén imádkoztam, minden ajtón zörgettem, de az Ajtó, mely kiengesztelhetette volna szívem, nem nyílt meg.

És újra mezítelen voltam. Nincs hát más remény, mint elektronikus készülékeket, bombákat és hamis vagy igaz bölcsességeket felhalmozni, melyek Mennybe repítenek, de hagyják e Földet két lábon megrohadni?

Ekkor harminc voltam.

Még mindig az emberiség színre lépése utáni harmincezredik évszázadot írtuk. Mi? Hát mindez, az összes évmillió csak arra kellett, hogy odajussak, hogy itt flangálok szürke flanel öltönyben, bőrrönddel kezemben, és pecséttel az útlevelemben? Útlevel, de HOVA? Egy pecsét, de MINEK? Mi történt az Emberrel, mint nagyszerű kalanddal, mint felfedezésre váró titokkal, mint ismeretlen kincsesbányával?

Párizsban születtem. Születhettem volna Tokióban vagy New Yorkban – de mi van a világraszületéssel? Születni valami másra, mint egy nagyapa, egy dédapa, egy egyetemi diploma, és halott könyvek felhalmozva a családi könyvszekrényben, és ugyanaz az önmagát vég nélkül ismétlő sivár kis történet angolul, franciául, kínaiul és az ember egyéb nyelvein, az Emberrel, aki meghal, és meghal újra anélkül, hogy valaha is rájönne, hogy szíve mitől dobog, és hogy egy sirály röptének látványa a homokos tengerpart fölött miért tölti meg hirtelen annyi étellel, mintha maga is tudna repülni?

Útlevelem szerint nem repülhetek, kivéve egy Boeing 747-ben.

De szívem mást mond.

S a Föld szíve elkezd mást mondani.

Harminc évesen egy napon találkoztam egy nővel, aki mást mondott. 80 éves volt akkor, de oly zsenge és vidám, mint egy kisleány. Így szólították: „Anya”. Ez Pondicherryben történt, a Bengáli öbölben.

Anya a legcsodálatosabb kaland, amit valaha is megismertem. Ő az utolsó ajtó, a legutolsó, ami akkor nyílik ki, amikor az összes többi rácsukódott már a Semmire. 19 évig vitt magával engem a járatlan utakon, melyek az Ember jövőjébe vezetnek, vagy talán igazi kezdetéhez. Szívem úgy ver, mintha ez lenne a valaha is létezett legelső alkalom. Anya a Föld titka. Nem, ő nem szent, vagy misztikus, vagy jógi; nem Keletről vagy Nyugatról származik. Nem is csodatévő vagy guru, vagy egy új vallás alapítója. Anya az Ember titkának felfedezője, az emberé, amikor felhagy kütyüivel és vallásaival, spiritualitásaival és materializmusaival, keleti és nyugati ideológiáival – amikor ő önmaga, egyszerűen egy dobbanó szív, és egy segélykiáltás a Föld Igazságáért, egy test segélykiáltása a test Igazságáért, mint ahogy a sirály kiált a szélnek és a nyílt térnek.

Az ő titka, az ő felfedezése az, amit itt most megpróbálok elmondani neked.

Mert Anya egy tündérmese a test sejtjein belül.

Mi egy emberi sejt?

Egy másik koncentrációs tábor... egy biológiai?

Vagy egy útlevél... hova?

S.

1980. július 8.

Bevezetés

Hihetetlen rejtély előtt állunk, ami nagyon is bizonyulhat tündérmesének.

Fajunk tündérmeséjének.

Kezdjük Galapagos Archipelagonál, ahol 1835 körül, Darwinban megfogant evolúciós elmélete: a sárkánygyíkok (leguánok) nem voltak mindig sárkánygyíkok, sem az emberek mindig emberek. Azóta nem hallottunk semmi komolyabbat – semmi magával ragadóbbat, vagy mondjuk felszabadítóbbat, mert ez valójában felszabadítás a rabságból, ami után áhítozunk. De miféle felszabadulásról lehet szó a Föld felrobbantásán, vagy a megváltás, üdvözülés mennyei, vagy akár jógikus formáinak keresésén kívül, melyekről kezdjük fel-fogni, hogy változatlanul hagyják a bolygót?

„A megváltás fizikai” – mondja Anya, akinek a sejtek tudatosságába vezető kalandját éppen most készülünk feltárni. Az evolúció vitathatatlanul materialista, vagy legalábbis anyagi. De milyen fajta Anyag is az? Zárt vagy nyitott? Darwin kinyitotta, és így tett kortársa, Jules Verne is. Max Planck, Heisenberg, Einstein és impreszcionista, fauvinista és pointilista barátaik szintén kinyitották – az Anyag minden oldalán feltárult. Sri Aurobindo és Anya is ezzel foglalkozni néhány modern asztrofizikussal együtt. Akkor hát miért lenne az Anyag kevésbé nyitott a biológusok számára?

Sri Aurobindo 10 éves volt, amikor Darwin meghalt (1882). Már elhagyta Indiát, hogy megtanulja a nyugati materializmus leckéjét Londonban. Anya, jövőbeni társa, 4 éves volt Párizsban, míg Einstein 3, Ulmban.

1953-ban egy másik komoly elmélet került napvilágra, de amikor a „komoly” egy börtön aspektusát veszi fel, gyanakvókká válunk.

Mert a gerincesek 400 millió évvel ezelőtti megjelenése óta, az evolúció megdöntött szép számú „biológiát” és „filozófiát”, egyiket a másik után, beleértve a rákét, a nyúlét és az orangutánét azért, hogy tovább lépjen a következő fajhoz. Hogyan tovább – ez az, ami érdekelt minket. Tehát 1953-ban az anglo-amerikai biofizikusok egy csoportja felfedezte a működési módot, ahogy a DNS molekula másolja magát. Ez tényleg nagyon komoly. Az aminosavak láncainak elrendezése meghatározza az átörökítést: vajon egér leszünk-e vagy ember. Egy sajtóságos, varázslatos és tökéletesen tudományos molekula, a dezoxiribonukleinsav vagy DNS, feltartóztatlanul irányítja ezt az elrendeződést apáról fiúra, hacsak valamilyen röntgensugár vagy kozmikus sugárzás, vagy neutron bomba nem okoz kisiklást egy ponton a DNS sorozatban, és így a szaporodás eredménye inkább egy szörnyeteg lesz, mint egy új faj. De bárhogy álljon is a dolog, eszerint, ha a bomba időközben nem robban föl, a csírasejtek DNS-ében végbemenő, alig érzékelhető „kedvező” mutációk évezredei vagy évmillió után – melyek végül is kitesznek egy nagyobb változást – meg kellene érkezzünk egy másik fajhoz. Ez egy időhöz kötött felvetés, ami nagyon is úgy néz ki, mint egy nem kívánatos börtön. Természetesen, az a távoli új faj csak akkor tud színre lépni, ha a *Homo sapiens* jelenlegi négy és félmilliárd tagja nem állít elő elegendő patkány sapienst, akik korábban felfalják a Földet. Ez is egy nagyon komoly figyelembe veendő szempont, mert évezredekre volt szükségünk, hogy a népesség száma elérje az egymilliárdot 1830-ban, de a második milliárdhoz, már csak 100 évre, a harmadikhoz 30 évre és csak 14 évre a negyedik milliárdhoz.*

A probléma sürgető. Többé már nem állnak rendelkezésünkre évezredek az evolúcióhoz, hogy megoldjuk a feladatot – lehet, hogy már 10 évünk sincsen. Tehát hogyan tudnánk kivezető utat találni ebből a szorult helyzetből az anglo-amerikai csapat és az ismétlődő sejtmutációkhoz szükséges évmilliók ellenére?

* New York Times 1980. március 16.

Ha a megoldás nem a mennyekben vagy bármilyen jógikus fel-szabadulásban van, megelhetjük-e azt közvetlenül a sejtekben és az Anyagban? Hogy az ember nem marad fenn végtelenségig ember-ként, még csak nem is „nemesített” emberként, ez nem vitás, ugyan-úgy, mint ahogy a hüllő sem maradhatott hüllő a Másodkor kiszá-radt mocsaraiban. Ha mi nem találjuk meg a „kulcsot”, az evolúció majd megtalálja nekünk, a biológusok ellenére.

Vajon vannak olyan dolgok, mint evolúciós „robbanások”, ahogy ezt néhány modern evolucionista állítja? Hisz a darwini ter-mészetes szelekció hosszadalmas folyamata úgy tűnik nem szolgál magyarázatul a fajok közötti nagymértékű változásokra. És ha így van, akkor mi indítja be ezeket a robbanásokat? Hetvenmillió évvel ezelőtt a dinoszauruszok hirtelen eltűntek a Föld felszínéről, elpusz-tultak, hogy helyet adjanak a mezei egereknek, hogy kergetőzhessenek és ugrándozhassanak.

57.412 – Elvárhatjuk ettől a testtől, ami most földi megnyilvá-nulásunk eszköze, hogy képes legyen fokozatosan átváltozni va-lamivé, ami képes kifejezni egy magasabb életet (kérdezte Anya, aki igyekezett megtalálni a „kulcsot” a fajokhoz, a test sejtjeiben), vagy el kell hagynunk e formát végképp, és belépünk egy má-sik formába, mely még ismeretlen a Földön? Folyamatosság lesz, vagy hirtelen megjelenik valami új?... Vajon az emberi faj olyan lesz-e, mint bizonyos más fajok, melyek eltűntek a Földről?

Ekkor 1957-et írtunk.

Darwinnak több mint húsz évre volt szüksége, hogy meg merje írni, amit megértett Galapagoson: *A fajok eredete* 1859-ben jelent meg. És még akkor is úgy érezte, hogy olyan volt „mint bevallani egy gyilkosságot”. Anya történeteit hallgatva úgy éreztem magam, mint a sárkánygyíkjaít megpillantó Darwin: „Ugyan már, létezzet

ilyen dolog?” Mit fog a Biológia szólni, és mit fog az Orvostudomány? És a ...? Még sincs kétség. 19 évig hallgattam Anyát, Sri Aurobindo szellemi örökösét, aki mesélte tapasztalatait. Abban az időben nem fogtam fel teljesen szavai jelenetőségét. Azután, egy nap 1973-ban, 95 évesen elment, ott hagyva engem egy dokumentum hegyet bámulva, tele értelemmel és érthetetlenséggel egyidejűleg. Hét évig tartott, míg átküzdöttem magam a dokumentumokon, öklömmel verve a falat, hívva Anyát az ostoba halálon túlról, – ahogy ő nevezte –, hogy segítsen nekem megfejteni titkát. Mégis, ott van a szemem előtt, teljesen nyíltan az *Ütemterv* lapjainak ezrein, de milyen értelemmel bír egy egér tapasztalata egy dinoszaurusz számára? Mégis tele van értelemmel, *ott* van, de egy kis indítójelre van szükség, hogy helyükre kerüljenek a kirakós játék darabjai. Még három kötetet is írtam* igyekezve követni a fonalat, és felrajzolni egy utat, az ember e megérthetetlen jövőjébe. Ó, hogy kínlódtam! Néha még Conan Doyle, Sherlock Holmes-a is voltam, nagyítóval és mentális logikával igyekezve megragadni valamit, ami megszűnt mentálisnak lenni. Anya a jövő faj történetéről szóló frusztráló, lenyűgöző rejtélyes krimi – hogyan készül egy jövő faj, hogyan emelkedik ki, milyen eszközökkel, milyen mechanizmusok révén? Aztán egy nap minden nyilvánvalóvá válik – de semmi sem láthatatlanabb, mint a nyilvánvaló, mert annyira közel van, hogy nem látod. Láthatnak valamit az egerek vagy a majmok az emberben? Azt kell gondolniuk, hogy a mi fára mászásunk sok kívánni valót hagy maga után, de... Tehát kutattam és elemeztem Anya kísérletét, de... Tágra nyitott szemmel bámultam – s hát igen, ez egy kicsit olyan, mint „bevallani egy gyilkosságot”. Nagyon is átéreztem, hogy mit értett ezen Darwin. Ez óriási kihívás fajunk és törvényei számára, és mégis logikus, természetes – de próbáld elmagyarázni egy egérnek, hogy a *Homo sapiens* természetes és logikus!

* *Anyá*, I. kötet: *Az isteni materializmus*, II. kötet: *Az új faj*, III. kötet: *A halál mutációja*, fordítás franciából (New York: Institute for Evolutionary Research)

Az olvasó bevezetésének egyetlen módja ebbe a jövő fajról szóló rejtély-krimibe, hogy közzétesszük Anya bizonyító erejű tapasztalatait, nyíltan, cifrázás vagy megjegyzések nélkül, mint a laboratóriumi kísérleteket. Azután haladunk visszafelé, hogy kövessük a fonalat, ami azokhoz a bizonyító erejű tapasztalatokhoz vezetett, és azután folytatjuk azokhoz, melyek a tapasztalatok egy új magjává fejlődtek ki, amíg a kirakós játék teljes nem lesz, és a következtetés elkerülhetetlen.

Nem fogunk foglalkozni semmiféle miszticizmussal vagy filozófiával, hinduval vagy mással, vagy bármilyen tudományos magyarázattal, mert hát mi is a hüllők tudománya egy ősmadár számára? Csak a kísérlet tényeivel fogunk foglalkozni, bármily furcsának is tűnhetnek azok. S mint Darwin Galapagoson, egy alapvető kijelentéssel kezdjük, amit egyetlen evolucionista sem fog tagadni. Anya első adata:

58.2811 – A fizikai Anyag fejlődik minden egyéni alakon keresztül, s egy nap képes lesz áthidalni a szakadékot a ma ismert fizikai élet és a megnyilvánulni vágyó szupramentális élet között.

A test a híd.

A test, vagyis a sejtek.

A sejtek az időhöz kötött mutációs elmélet szerint működnek, vagy talán másképpen?

Számtalan alig érzékelhető mutáció évezredekken keresztül, vagy egy hirtelen változás, „a Föld csodája” – ahogy Anya mondaná – a farkok tündérmeséje?

Azonban egy tökéletesen biológiai és földhöz kötött tündérmese.

58.145 – Úgy tűnik, csak akkor tudunk megérteni, ha a testtel értünk meg.

54.214 – A tudás a test számára azt jelenti: képesnek lenni megtenni.*

Anya a leghatalmasabb forradalom, melyet az ember véghezvitt attól a naptól fogva, hogy egy pleisztocén kori tisztás közepén az első emberszabású nekiállt számba venni a csillagokat, s kízó gyötrelmeit. ANYA, más néven Mirra Alfassa Párizsban született 1878-ban. Anyja egyiptomi, apja török. Egy évvel volt idősebb mint Einstein Anatole France kortársa, akivel osztozott finom iróniájában. Ez a „pozitivizmus” évszázada; apja és anyja „mindenre kiterjedő materialista”, a bankár és elsőrangú matematikus apa, valamint a nyolcvannyalc éves koráig Marx tanítvány anyja.

A kis Mirrának furcsa tapasztalatai voltak, amibe beletartozott a múlt és talán a jövő is; tíz évvel Pondicherry-i utazását megelőzően „álmában” megjelent Sri Aurobindo, akit „hindu istenségnek” vélt látomásában. Egyformán könnyedén bánt a magas matematikával, az ecsettel a festő állványnál, vagy a zongoránál ülve a billentyűkkel, Gustave Moreau, Rodin és Monet barátja. Nőül ment egy festőművészhez, akitől később elvált, hogy egy filozófus felesége legyen, aki elvitte őt Japánba és Kínába abban az időben, amikor Mao Ce-Tung első politikai esszéit írta, majd Pondicherrybe, ahol találkozott Sri Aurobindoval, akinél onnantól kezdve ott maradt. 30 évet töltött az ember közelében, aki a századfordulón bejelentette „az új evolúciót”: „Az ember egy átmeneti lény”. Sri Aurobindo 1950-ben bekövetkező halála után egy óriási ashram vezetőjének szerepében találta magát, ami úgy tűnt, befogadta a világ minden ellenállását. Belevetette magát a „sejtek jogájába”, és végül felfedezte a „nagy átjárót” a másik fajba. 1973-ban elszigetelten, félreértve, ellenállással és rosszakarattal körülvéve, 95 éves korában elhagyta testét.

*. A minden Anya idézet előtt álló szám az élmény teljes leírására vonatkozik, ahogy azok az *Anya Ütemtervében* szerepelnek (New York: Institute for Evolutionary Research). Az első két számjegy jelzi a bizonyos élmény évfjártát, itt 1954.

„Nem gondolom, hogy valaha is létezett nálam bárki materialistább, az ezzel együtt járó gyakorlatias józan ésszel és pozitívizmussal” – mondta később, a sejtek tudatosságát kutató veszélyes élményei időszakában – „s most már értem, hogy miért voltam az! Csodálatosan megalapozta testem egyensúlyát. Az összes magyarázat, amit kerestem, mindig anyagi természetű volt; nyilvánvalónak tűnt nekem: nincs szükség misztikumra, vagy bármi hasonló dologra – az Anyag nyelvén kell megmagyaráznod. Így biztos vagyok benne, hogy ennek semmi köze a misztikus álmodozásra való hajlamomhoz! Nem volt a testemben semmi, legkevésbé misztikus sem, hála Istennek!”

1. Új tényező

Kellett, hogy legyen fajunk történelmében egy fordulópont, de ezt valószínűleg megelőzte sok kicsi, elszórt és érthetetlen nyitás, melyet ilyen vagy olyan névvel illettünk – mert hát ki tudna felismerni egy nyitást az új fajba? Csak már teljesen emberré válván mondhatjuk: „Aha, tehát ez az ember...”. S mi több, csak sok egymást követő, megerősítő tapasztalat után mondhatjuk: nem delíriumos majmok vagyunk, vagy beteg és dekadens főemlősök; mert az új faj kezdeti valósága, hogy mindent elveszít a régiből: az ember képességei a majom gyengeségei.

Ennélfogva azok a nyitások a „másik”, szokásostól eltérő állapotokba több mint valószínű mikroszkopikusan mentek végbe a különböző fiziológiai szinteken, a száz és ezer előkészítő év során, de mindig annak teljes tudatlanságában, hogy ezek nyitások voltak „a másik állapotba”. Mielőtt a kis borneói makimajom szertett a térlátásra, ami előkészítette a miénket, néhány fajnak meg kellett tapasztalnia számos zavaró, meghökkentő látványt, amelyek legkevésbé sem voltak „logikusak”, „matematikaiak” és természetesek a halak vagy a denevérek számára. És még most is, mi a mi emberi retinalátásunk, csupán az ibolyántúli és az infravörös tartomány közötti fény spektrumra szorítkozva, amit két-szemlencsés szemünkkel látunk? Továbbá, mivel amíg az új faj szilárdan meg nem veti a lábát, az evolúciós nyitás mindig vissza-visszazuhan a korábbi állapotba, e nyitás elkerülhetetlenül a kísérlet önkéntelen alanyának nyelvére és szokásaira fordíttatik le, azokon keresztül fejeződik ki, és így vastag lakkréteggel fedett, ami majdnem teljesen eltorzítja azt, ami a másik állapot tiszta, igaz megtapasztalása lehetne. Egész

idő alatt és minden felfogható nyelven találkoztunk sok „misztikusussal”, „örüllettel” és „hallucinálással”, és természetesen hajlottunk arra, hogy elfogadjuk, sőt dicsőítsük azokat, akik leginkább eleget tettek a mi saját felfogásunknak Istenről, Szépségről, Apokalipsziszról vagy Mennysországról. De mit jelent egy ökörszemnek a denevér elképzelése a szépségről? A denevér egy kicsit „elvarázsolt”, ez minden; de mégis csak van ott „valami”, még hacsak egy misztikus denevér Mennysországa is.

A Homo sapiens számára így azok a megnyílások létezésének különböző szintjein mentek végbe. S mivel bezárkózott egy mentális héjba – mint a tengeri sün a mészhéjába, a kő elektronjai burkolatába, valamint a majom az életerejébe – a kitörési kísérleteknek leggyakrabban elsődlegesen mentális szinten kellett végbemenniük: elveszítjük tudatosságunkat a műtőasztalon vagy egy misztikus transzban vagy egyszerűen alváskor, és valahová máshová távozzunk. A régi rendszer bizonyos fokú elvesztése szükségszerűnek tűnik ahhoz, hogy eljussunk „máshová”, és ennek van értelme: nem indulunk útnak a következő faj „Mennysországa” emberi csizmában, és az ősmadár sem hullótesttel emelkedik levegőbe első repülésekor. Mint ahogy már korábban említettük: a régi faj gyengeségei nyitják meg az ajtót a következőhöz – egy ajtónak ki kell nyílnia. Mindvégig, a korokon át, ezért sok ajtót kell kinyitnunk a fejünkben és ritkábban a szívünkben; még lejjebb is mentünk a fiziológia létráján és kinyitottuk az alhas kapuit, lehetővé téve ezzel mindenféle pokoli és kegyetlen kis entitások beözönlését: különböző fajta, vad, dühöngő, félállati teremtmények, amelyek még mindig igen szép számmal népesítik be a Földet. S még nem is szólva azokról, akik végképp elhagyták a fajt felfelé, egy nirvánai vagy eksztatikus úrhajóban, és akik néha visszatértek, furcsa és elragadtatott motyogással. A költészet is azon finom másik állapot egyik „fordítása”, mely állapotot fajunk égő vággyal igyekszik megérteni, megragadni, csak nem tudja, miképp. Hogy ragadjuk meg a következő fajt?

Nem a mentális, nem a szív, nem a köldök, még csak nem is a mendence szint az, ahol kijutunk a másik állapotba, „a dologba” – ahogy Anya szokta mondani, mert nem talált rá semmilyen illőbb kifejezést. Mégsem jelenthetjük ki dogmatikusan és kategorikusan, hogy az összes nyitás a semmire nyílik. Hogy konkrétabbak legyünk: ezek egyike sem az a szint, ahol megkapjuk a tiszta „dolgot”, torzítás nélkül, az ő eredeti nyelvén. A következő faj a testben van. Ez nyilvánvaló. Hacsak nem a testben tapasztaljuk meg, fiziológiai vagy sejtszinten, fordítás marad egy idegen nyelvre, az alvás, eksztázis vagy meditáció szintjein keresztül, ami feltárhat mindenféle-fajta csodálatos és elkápráztató dolgot, de ezek mindazonáltal eltérített sugarak, a „valami” fordítása – ugyanúgy, ahogy az aranyhalnak akvárium üvegfalán *keresztül* kell néznie az emberre. Nehéz megmondani, vajon angyalinak vagy ördöginek látszunk az akvárium üvegfalán keresztül, de bizonyosan „valamilyen esemény” vagyunk a hal számára.

Ha „sejtszinten” történő kijutásról beszélünk, a biológia azonnal lecsap ránk apáról-fiúra szálló elkerülhetetlen és rendíthetetlen aminosav láncaival, melyek csak néhány kóros elváltozással tesznek kivételt. „Hogyan szándékozod megváltoztatni a DNS magok sorozatát, hogy létrehozod következő fajodat?... Uszonyai lesznek, szárnyai vagy egy harmadik szeme?” Az evolúció bizonyos fokán bizonyára nagy nehézséget jelentett egy mangán-zárvány számára, hogy megfogadjon benne egy pimasz, fel-alá úszkáló ostoros véglény szervezete. Egy új faj mindig szemtelen a régi szemében, mégis kell lennie a kettő között egy kapocsnak, egy kézzelfogható összeköttetésnek a szakadék áthidalására – egy fogantyúnak. A hiányosságunk nemcsak a jövőre vonatkozó elképzelésünk hiánya, hanem mindek fölött a képtelenség, hogy felfogjunk bármi mást, mint a jelen javíthatóságát vagy kiterjesztését; jövőbeli emberünk még mindig ember lesz plusz ez, plusz az, és mínusz ez, mínusz az. Egy papucsállatka vajon a mangán kiterjesztése? Az ember vajon a páfrány kiterjesztése? Talán valami teljesen más! Hát akkor hogyan kapcsolódjunk